

Thiệu Hàn

Contents

Thiệu Hàn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22

Thiệu Hàn

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại văn, 1×1, hậu vườn trường, niên hạ công, HE
Biên tập: viễn
Đây là câu chuyện về nhân vật chính là C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-han>

1. Chương 1

Hàn Nghệ nhào người vào bộ WC ối ra ào ào, nói theo cách của anh, thì là đại gia ta từ trước tới nay chưa bao giờ chật vật đến như thế này cả.

Nhưng mà đành chịu thôi, đàn em kính rượu không thể không uống.

Bởi vì đó là đàn em đã thắm mến anh sắp tròn một năm, ừm, nói từ góc độ của Hàn Nghệ, có lẽ không thể nói là thắm mến, bởi cậu đàn em gốc nghệch kia đã bày tỏ rõ ràng từ ánh mắt tới hành động.

• • •

Có người ở đằng sau hỏi với vẻ lo lắng, có cần khăn tay hay không.

Thân thể Hàn Nghệ không xoay lại, chỉ đưa tay về phía sau nhận lấy khăn ướt, lau miệng một cái. Hàn Nghệ luôn luôn là người chú trọng hình tượng, cho dù đó là lúc sau khi uống rượu xong. Cho nên Hàn Nghệ

lau xong thì xoay người lại, nói với người vốn đứng đằng sau mình, cảm ơn nhé.

Trong tầm mắt khó chịu vẫn đục của Hàn Nghệ, lơ mơ nhận ra đây là đàn em cùng khối cũng tới, đàn em của đàn em. (thì chính là đàn em chớ còn dzề)

Thực sự là quan hệ vừa phức tạp cũng lại đơn giản.

• • •

Trở lại trên bàn cơm, rượu bia la liệt bày ra vẫn còn đầy ở đấy. Một là Hàn Nghệ gần tốt nghiệp bước vào xã hội, hai là đàn em kết thúc quá trình đơn thân tìm được bạn trai, thời điểm song hỷ lâm môn, không tận hứng thì không có khả năng tan cuộc.

Trong ghế lô của KTV, đàn em cùng bạn trai đang bị mấy người đồng đạo cùng diễn đàn nào đó yêu cầu hát đối tình ca, trong giọng ca chẳng ăn nhịp, đàn em vẻ mặt hạnh phúc mà tựa vào người bạn trai.

• • •

Hàn Nghệ ở trong cái xó tối tắm thử dài một hơi.

Loại hạnh phúc này, bản thân anh không bao giờ có được.

Ai bảo bọn họ đều là thụ chứ, đàn em ngốc.

Hôm nay như vậy là cực kỳ tốt đẹp rồi, dù sao cũng là cậu đàn em mình vẫn yêu quý mà.

• • •

Lúc tàn cuộc vui là lúc mấy vị học sinh khóa trên đều tự tản ra.

Hàn Nghệ một mình một người từ cửa nam cứ lay lắt tiến vào khuôn viên trường. Ba ngày sau là lễ tốt nghiệp, bảy ngày sau sẽ rời trường, Hàn Nghệ thừa dịp mùi rượu còn chưa tan hết, một mình chậm rãi đi vòng quanh con đường nhỏ trong khuôn viên trường.

Đàn em nhỏ hơn mình hai khóa, là hội trưởng của câu lạc bộ manga năm ấy, năm ấy đàn em là một hội trưởng hoàn toàn mới toanh.

Hàn Nghệ có phần cười khở, tự cho là rất miễn cảm, nhưng tới đại học rồi mới phát hiện tính hướng của anh, từ khi bắt đầu thì áp lực che đậy, đến sau lại dần dần có thể tiếp thu hiện thực, sau đó thì đối mặt

với việc thăm mền của cậu em ngốc ngếch.

• • •

Làm thế nào để biết mình và đối phương đều là thụ, căn bản không phù hợp, Hàn Nghệ đã nhớ không còn rõ nữa. Có điều đối với đàn em, mình vẫn sẵn sóc theo kiểu của em trai, nhưng mà kiểu tình yêu thăm mền vốn nó đã khiếm khuyết khiến anh vẫn bối rối, hôm nay đàn em đã mỹ mãn, mình lại cảm thấy vô cùng cô đơn.

Khốn, thằng nhóc cậu làm lỡ cả một năm của tôi, nếu không đại gia ta sao mà vẫn cô đơn tới giờ.

• • •

Hàn Nghệ có hơi khó chịu, các loại việc sau tốt nghiệp lại càng nghĩ càng phiền.

Cuối cùng vào cái hôm sau buổi lễ tốt nghiệp, anh đã lên cái diễn đàn kia.

Hàn Nghệ vẫn có chút ấn tượng đối với mấy ID là bạn cùng học của mình, hoặc là học sinh gần bên trường học mình. Không muốn tìm nhân sĩ xã hội, Hàn Nghiệp là sinh viên mới tốt nghiệp, trong lòng anh thì sinh viên vẫn mang lại một cảm giác an toàn hơn.

• • •

Hàn Nghệ cảm thấy có phần hài hước, cuối cùng thực sự quyết định muốn gặp xừ một tên cho rồi, ấy vậy mà lại là cái người vốn đã khó chịu với anh ngay từ đầu.

Hàn Nghệ dùng cùng một kiểu nội dung *type* vài tên online, là tin tức mời gọi. Người nọ trả lời cực kỳ nhanh, giọng điệu có phần nóng nảy.

Hàn Nghệ từ trước tới giờ đều là người thà ít mà tốt, bằng không với điều kiện của anh, sao có khả năng độc thân tới giờ. Chẳng qua gần đây không biết bị cái gì kích thích, nóng lòng phát tiết một chút.

• • •

Cậu đàn em tìm chàng khác, bạn cùng học ngày xưa đều chạy đông chạy tây, từ biệt trường đi vào cuộc đua chức quyền, đây không phải là cơ hội trọn vẹn để mình phóng túng một chút sao? Tâm lý Hàn Nghệ đã xây khung tốt đẹp rồi, cùng lắm, cùng lắm là nhìn thấy người kia xong, nếu như thực sự cảm thấy ủy khuất cho mình, thì cũng là có thể lật lọng chứ ha?

Ôm trong lòng tư tưởng rút lui như vậy, Hàn Nghệ đi gặp cái ID tên “Tiểu Mộc Thành Lâm”* kia.

*cây nhỏ thành rừng

• • •

Công viên hện gặp thiếu mất đèn đường, đêm đó cũng chẳng sáng sửa gì cho cam, trong ấn tượng ảm đạm của thị giác, đối phương tựa hồ cao to, rắn rỏi, trầm mặc, mà cứng rắn. Hàn Nghệ không khỏi có một loại ảo giác hết đường lui, nghĩ đêm nay khẳng định không thể toàn thân trở ra nổi.

Người này không khiến Hàn Nghệ cảm thấy “vẻ vang” cho mình, nhưng khiến Hàn Nghệ cảm thấy “vô pháp xoi mói”. Bỗng nhiên không còn cơ nào mượn ra để chạy trốn nữa, không còn cơ nào để mình mượn cả.

Hàn Nghệ đêm đó quả nhiên không thể chạy thoát.

• • •

Ở trong khách sạn với điều kiện không được tốt lắm, Hàn Nghệ ôm chăn cũng không mềm mại đưa lưng về phía một người trên giường.

Hạ thân đang mơ hồ đau đớn, thời gian tiến hành hai người đều không nghĩ tới phải bật đèn, động tác của đối phương trúc trắc đồng thời cũng không ôn nhu chút nào.

Phía sau truyền đến tiếng hít thở kéo dài trầm ổn, tựa hồ là đã ngủ, cùng nam nhân xa lạ nằm ở trên chiếc giường xa lạ, lúc trên giường lẫn lộn lại tiếp nhận một hồi áp lực trầm mặc. Đêm tháng 6, Hàn Nghệ lại thấy lạnh cả người, anh đã thấy hối hận rồi, MD ông mày sau này tuyệt đối không cùng người xa lạ nào làm nữa.

• • •

Hàn Nghệ là người vẫn ôm ấp tình cảm lãng mạn, như là anh sẽ tưởng tượng ra cảnh người yêu sau trận lẫn lộn vui sướng sẽ ôm anh vào lòng, dỗ ngọt anh, đương nhiên anh chẳng lo tới việc hai nam nhân ở trên giường ôm nhau có thể gặp phải các loại khó khăn trong thực tế hay không.

Dù sao thời khắc Hàn Nghệ mơ màng ấy còn chưa có chút kinh nghiệm nào cả.

Giờ thì Hàn Nghệ đã biết, nếu là người xa lạ, cho dù thời gian làm tình có vui vẻ đến tận nào và tùy sống đi nữa, nhưng khi đã làm xong cũng vẫn là người xa lạ, lạnh lùng, tràn ngập khoảng cách. Mà cái anh muốn chính là, là ôn tồn liên miên không dứt.

2. Chương 2

Sau khi Hàn Nghệ đi làm, một đêm tình hồngбет kia đã hoàn toàn khiến anh nghĩ mà sợ đồng thời càng thêm cẩn thận với thời gian tối hơn.

Hàn Nghệ biết rất rõ, đây không phải cuộc sống anh muốn. Anh bắt đầu đi lệch khỏi quỹ đạo thông thường để bắt đầu tiếp thu cuộc sống của một đồng chí, tiến bước vào tương lai.

Cho nên Hàn Nghệ không dạo qua cái diễn đàn kia nữa, cái ID kia cũng dần dần bỏ đó, duy chỉ có một vết tích không thể nào xóa được, đó là cái tên “Tiểu Mộc Thành Lâm” đó, là đối tượng lần đầu tiên cùng anh lên giường.

Chẳng qua bây giờ Hàn Nghệ ngay cả y là cái dạng gì anh cũng không có chút ấn tượng nào.

• • •

Sau khi đi làm được tầm ba tháng, Hàn Nghệ có về trường một lần, đó là ngày cuối tuần, câu lạc bộ manga và câu lạc bộ phim hoạt hình làm một lần triển lãm cosplay. Hàn Nghệ biết rằng anh được mời chẳng qua là do quan hệ với hội trưởng đương nhiệm, chính là cậu đàn em của anh.

Triển lãm được tổ chức ở khuôn viên khu trường bên cạnh. Lúc Hàn Nghệ tới, mọi người đã tới tấp nập. Hai năm gần đây, kiểu hoạt động này dần dần được quần chúng chú ý tới và cũng lợi dụng nó để kiếm tiền, Hàn Nghệ thấy buồn ngủi, lúc mình tại vị cũng không náo nhiệt thế này.

Đàn em thân là một trong những nhân vật chủ sự, bạn đến rồi tình rồi mù, vị kia của cậu cũng nhất mực chăm sóc bên cạnh, người tới tiếp đãi Hàn Nghệ, là phó hội trưởng của câu lạc bộ phim hoạt hình trường học bên cạnh.

• • •

Vị phó hội trưởng này là đàn em cấp 2 dưới một lớp của đàn em Hàn Nghệ, nói đơn giản thì là vị phó hội trưởng này cùng đàn em của Hàn Nghệ là học cùng một trường cấp 2, chẳng qua bây giờ là sinh viên đại học năm 2 của trường bên cạnh trường học cũ của Hàn Nghệ.

Vị phó hội trưởng đó đi tới trước mặt Hàn Nghệ nói, chào anh em là Thiệu Hoa, là đàn em cấp 2 của Khúc hội trưởng (đây là tên của đàn em anh HN á).

Hàn Nghệ ôm đầu xét quan hệ, đại khái thì giờ đã hiểu thế nào là một bà con xa thân thích, thế mới nhiệt tình bắt tay với Thiệu Hoa, bạn học Thiệu Hoa, chào cậu chào cậu. Tôi sao lại cảm thấy cậu có chút quen mắt nhỉ, chúng ta đã từng gặp qua chưa.

• • •

Thế là Hàn Nghệ thấy vẻ mặt lạnh như băng của cái cậu bé lớn kia hơi hơi cười mỉm, Hàn học trưởng chào anh, ở trong buổi tiệc từ giờ dời độc thân của Khúc hội trưởng, chúng ta đã gặp qua rồi.

Nói xong Thiệu Hoa làm một động tác đưa khăn tay.

Hàn Nghệ vỗ đầu nghĩ, té ra là cậu bạn nhỏ mặt lạnh tâm nóng đưa khăn tay.

Cậu bạn nhỏ khăn tay đưa nước cho Hàn Nghệ, lại mang anh đi tham quan một chút. Hàn Nghệ nhìn bóng lưng người trước mặt đó mà phát ngốc, mình vóc người 1m78 cũng không tính thấp đi, ấy vậy mà cậu bạn nhỏ này không biết ăn cái gì mà lớn lên nhìn qua lại cao hơn mình chừng bảy tám cm thế nhỉ.

• • •

Thiệu Hoa dừng lại hỏi Hàn Nghệ, nhân viên tổ chức hai bên trường học hẳn là sẽ cùng nhau dùng cơm, Hàn học trưởng là muốn cùng đi, hay là em mang anh đi dùng cơm?

Thân thể thiếu niên đứng thẳng băng, khoeo mắt đuôi mày đều có một nét cứng rắn, rồi lại cứ khăng khăng mím môi khiến anh có cảm giác chờ mong gì đó.

Hàn Nghệ nhin không được cười híp cả đôi mắt hoa đào, đã lâu chưa được người thăm mền qua, loại ánh mắt chờ mong ao ước này cho dù là ảo giác cũng muốn hưởng thụ một chút.

• • •

Thế là vào bữa cơm đó, Hàn Nghệ theo Thiệu Hoa tách khỏi hàng ngũ đi căn tin ăn. Hai người gọi hai món ăn một món canh, lượng đồ ăn của căn tin ít, đợi Hàn Nghệ ngồi xuống xong Thiệu Hoa lại đi lấy hai món về nữa.

Một bữa cơm cứ diễn ra như thế, Hàn Nghệ đối với sức ăn của Thiệu Hoa rất là kinh diễm. Là đàn ông ấy mà, nên ăn từng ngụm lớn một. Thiệu Hoa đối với ánh mắt vừa thưởng thức lại nghiền ngẫm của Hàn Nghệ, khuôn mặt vốn bình tĩnh mà giờ có hơi đo đỏ.

• • •

Hàn Nghệ tủm tủm cười nói, ăn uống tốt ghê nha.

Thiệu Hoa không tranh cãi, hỏi Hàn Nghệ đã ăn no chưa.

Hàn Nghệ là một người đóm đáng, anh tuy thưởng thức đàn ông dưng cảm, nhưng cũng tuyệt đối không cho phép rượu chè ăn uống quá độ phá hoại cơ thể, hưởng hỏ nội dung công việc là liên quan tới thiết kế,

sức vận động không có mấy. Cho nên Hàn Nghệ chỉ cười nói, tôi ăn no rồi.

Hàn Nghệ cho rằng Thiệu Hoa đưa mình về bên cạnh đàn em thì sẽ xong việc rồi, trong lòng vẫn có đôi chút không muốn, ai mà ngờ vừa ra khỏi nhà hàng, Thiệu Hoa cứ thế đưa Hàn Nghệ đi hướng ngược lại, Thiệu Hoa nói, Hàn học trưởng em mang anh đi dạo khuôn viên trường chúng em nhé.

Hàn Nghệ tự nhiên sẽ không chối từ.

• • •

Mỗi trường học đều có một góc dành cho tình nhân, tràn ngập những câu chuyện truyền miệng lại, cũng sẽ trở thành một điểm phong cảnh lớn để người tới từ bên ngoài vào du ngoạn. Hàn Nghệ nghe Thiệu Hoa dùng giọng nói có phần ghét bỏ nghiêm khắc kể câu chuyện, không khỏi cười ‘phì’ một tiếng.

Thiệu Hoa quay đầu lại, kỳ quái nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cười giải thích, nói, giọng nói này của cậu, không nên kể chuyện tình yêu xa xưa, có lẽ là nên kể về chuyện ma, ừm, có lẽ chuyện về ma cũng không thích hợp, phải là đi bức cung nghi phạm mới đúng.

• • •

Thiệu Hoa hiếm khi mất tự nhiên, Hàn học trưởng anh cười nhạo em hử.

Hàn Nghệ vội vã lắc đầu, tôi chỉ là thấy thanh âm của cậu rất oai phong rất quang minh chính đại thôi.

Thiệu Hoa quay mặt sang bên khác, Hàn Nghệ đặc ý thấy bên tai cậu đỏ ửng.

• • •

Sau đó số lần Hàn Nghệ quay về trường học nhiều lên, nói đúng ra thì, muốn đến trường của Thiệu Hoa mới đúng. Hai trường học cách nhau không xa, bốc cục thì kém rất nhiều, như như trường cũ của Hàn Nghệ thiên về phong trào xanh hóa, khắp nơi là bãi cỏ và rừng cây nhỏ, trường học của bọn Thiệu Hoa thì khá trụi trụi, nhưng hơn về phần sân vận động, sân bóng rổ, sân tennis, sân bóng, khắp chốn đều khí thế ngất trời.

Hàn Nghệ mỗi khi chạy về phía trường học của Thiệu Hoa, cũng hơn phân nửa là đi tham gia trận bóng. Đương nhiên một đám đàn em cũng toàn ở đó.

• • •

Sau khi quen với bạn trai, cậu đàn em quan hệ với Hàn Nghệ có phần như là quan hệ với bên nhà mẹ đẻ, vỗ vai Hàn Nghệ, nói, học trường anh không phải ngại công việc vận động ít, sau này tới chỗ này nhé, chúng em trên cơ bản mỗi tuần đều có trận bóng đó.

Hàn Nghệ nhìn Thiệu Hoa, cười mà không đáp.

Thiệu Hoa theo ánh mắt của Hàn Nghệ, gật đầu.

Hàn Nghệ thật vui vẻ mà nói, được, nhưng mà anh tới khẳng định là ăn cơm căn tin với các cậu, cậu bạn nhỏ Thiệu Hoa cậu không sợ bị tôi ăn đến nghèo đi sao?

Thiệu Hoa lắc đầu, nói nghiêm túc, Hàn học trưởng cứ có thời gian rảnh thì tới là em vui rồi.

• • •

Hàn Nghệ cũng không biết sao lại cứ gọi người ấy là “cậu bạn nhỏ”, gọi đến mức quen ả miệng, anh cũng không biết bắt đầu từ lúc nào đã để ý người ấy như vậy.

Hàn Nghệ tầm mắt cao, cả thời kì đại học chỉ có mấy người khiến anh thấy tầm tầm, nhưng cũng chỉ giới hạn thưởng thức về mặt thị giác thôi(a.k.a chỉ được cái mặt), nếu nghiêm túc tán thưởng, yêu thích, hâm mộ từ trong lòng, thì đến nay cũng chỉ có một mình Thiệu Hoa mà thôi.

Hàn Nghệ cảm thấy mối tình đầu bắt đầu có hơi muộn, rồi lại thấy vừa đúng. Anh cảm thấy rất vừa mắt, phát hiện ra rằng mình không thể xếp cậu bạn nhỏ vào bất kì cấp bậc nào hết, chỉ là nhìn sao cũng rất thuận mắt thôi.

3. Chương 3

Hàn Nghệ nhào người vào bộ WC ới ra ào ào, nói theo cách của anh, thì là đại gia ta từ trước tới nay chưa bao giờ chật vật đến như thế này cả.

Nhưng mà đành chịu thôi, đàn em kính rượu không thể không uống.

Bởi vì đó là đàn em đã thăm mền anh sắp tròn một năm, ừm, nói từ góc độ của Hàn Nghệ, có lẽ không thể nói là thăm mền, bởi cậu đàn em gốc nghệch kia đã bày tỏ rõ ràng từ ánh mắt tới hành động.

• • •

Có người ở đằng sau hỏi với vẻ lo lắng: “Có cần khăn tay hay không?”

Thân thể Hàn Nghệ không xoay lại, chỉ đưa tay về phía sau nhận lấy khăn ướt, lau miệng một cái. Hàn Nghệ luôn luôn là người chú trọng hình tượng, cho dù đó là lúc sau khi uống rượu xong. Cho nên Hàn Nghệ lau xong thì xoay người lại, nói với người vốn đứng đằng sau mình: “Cảm ơn nhé.”

Trong tầm mắt khó chịu vẫn đục của Hàn Nghệ, lơ mờ nhận ra đây là đàn em cùng khối cũng tới, đàn em của đàn em. (thì chính là đàn em chớ còn dzề)

Thực sự là quan hệ vừa phức tạp cũng lại đơn giản.

• • •

Trở lại trên bàn cơm, rượu bia la liệt bày ra vẫn còn đầy ở đấy. Một là Hàn Nghệ gần tốt nghiệp bước vào xã hội, hai là đàn em kết thúc quá trình đơn thân tìm được bạn trai, thời điểm song hỷ lâm môn, không tận hứng thì không có khả năng tan cuộc.

Trong ghế lô của KTV, đàn em cùng bạn trai đang bị mấy người đồng đạo cùng diễn đàn nào đó yêu cầu hát đối tình ca, trong giọng ca chẳng ăn nhịp, đàn em vẻ mặt hạnh phúc mà tựa vào người bạn trai.

• • •

Hàn Nghệ ở trong cái xó tối tắm thử dài một hơi.

Loại hạnh phúc này, bản thân anh không bao giờ có được.

Ai bảo bọn họ đều là thụ chứ, đàn em ngốc.

Hôm nay như vậy là cực kỳ tốt đẹp rồi, dù sao cũng là cậu đàn em mình vẫn yêu quý mà.

• • •

Lúc tàn cuộc vui là lúc mấy vị học sinh khóa trên đều tự tản ra.

Hàn Nghệ một mình một người từ cửa nam cứ lay lắt tiến vào khuôn viên trường. Ba ngày sau là lễ tốt nghiệp, bảy ngày sau sẽ rời trường, Hàn Nghệ thừa dịp mùi rượu còn chưa tan hết, một mình chậm rãi đi vòng quanh con đường nhỏ trong khuôn viên trường.

Đàn em nhỏ hơn mình hai khóa, là hội trưởng của câu lạc bộ manga năm ấy, năm ấy đàn em là một hội

trưởng hoàn toàn mới toanh.

Hàn Nghệ có phần cười khổ, tự cho là rất miễn cảm, nhưng tới đại học rồi mới phát hiện tính hướng của anh, từ khi bắt đầu thì áp lực che đậy, đến sau lại dần dần có thể tiếp thu hiện thực, sau đó thì đối mặt với việc thăm mền của cậu em ngốc ngếch.

• • •

Làm thế nào để biết mình và đối phương đều là thụ, căn bản không phù hợp, Hàn Nghệ đã nhớ không còn rõ nữa. Có điều đối với đàn em, mình vẫn sẵn sóc theo kiểu của em trai, nhưng mà kiểu tình yêu thăm mền vốn nó đã khiếm khuyết khiến anh vẫn bối rối, hôm nay đàn em đã mỹ mãn, mình lại cảm thấy vô cùng cô đơn.

Khốn, thằng nhóc cậu làm lỡ cả một năm của tôi, nếu không đại gia ta sao mà vẫn cô đơn tới giờ.

• • •

Hàn Nghệ có hơi khó chịu, các loại việc sau tốt nghiệp lại càng nghĩ càng phiền.

Cuối cùng vào cái hôm sau buổi lễ tốt nghiệp, anh đã lên cái diễn đàn kia.

Hàn Nghệ vẫn có chút ấn tượng đối với mấy ID là bạn cùng học của mình, hoặc là học sinh gần bên trường học mình. Không muốn tìm nhân sĩ xã hội, Hàn Nghiệp là sinh viên mới tốt nghiệp, trong lòng anh thì sinh viên vẫn mang lại một cảm giác an toàn hơn.

• • •

Hàn Nghệ cảm thấy có phần hài hước, cuối cùng thực sự quyết định muốn gặp xừ một tên cho rồi, ấy vậy mà lại là cái người vốn đã khó chịu với anh ngay từ đầu.

Hàn Nghệ dùng cùng một kiểu nội dung *type* vài tên online, là tin tức mời gọi. Người nọ trả lời cực kỳ nhanh, giọng điệu có phần nóng nảy.

Hàn Nghệ từ trước tới giờ đều là người thà ít mà tốt, bằng không với điều kiện của anh, sao có khả năng độc thân tới giờ. Chẳng qua gần đây không biết bị cái gì kích thích, nóng lòng phát tiết một chút.

• • •

Cậu đàn em tìm chàng khác, bạn cùng học ngày xưa đều chạy đông chạy tây, từ biệt trường đi vào cuộc đua chức quyền, đây không phải là cơ hội trọn vẹn để mình phóng túng một chút sao? Tâm lý Hàn Nghệ

đã xây khung tốt đẹp rồi, cùng lắm, cùng lắm là nhìn thấy người kia xong, nếu như thực sự cảm thấy ủy khuất cho mình, thì cũng là có thể lật lọng chứ ha?

Ôm trong lòng tư tưởng rút lui như vậy, Hàn Nghệ đi gặp cái ID tên “Tiểu Mộc Thành Lâm”* kia.

*cây nhỏ thành rừng

• • •

Công viên hẹn gặp thiếu mất đèn đường, đêm đó cũng chẳng sáng sửa gì cho cam, trong ấn tượng ảm đạm của thị giác, đối phương tựa hồ cao to, rắn rỏi, trầm mặc, mà cứng rắn. Hàn Nghệ không khỏi có một loại ảo giác hết đường lui, nghĩ đêm nay khẳng định không thể toàn thân trở ra nổi.

Người này không khiến Hàn Nghệ cảm thấy “vẽ vang” cho mình, nhưng khiến Hàn Nghệ cảm thấy “vô pháp xoi mói”. Bỗng nhiên không còn có lẽ nào mượn ra để chạy trốn nữa, không còn có lẽ nào để mình mượn cả.

Hàn Nghệ đêm đó quả nhiên không thể chạy thoát.

• • •

Ở trong khách sạn với điều kiện không được tốt lắm, Hàn Nghệ ôm chần cũng không mềm mại đưa lưng về phía một người trên giường.

Hạ thân đang mơ hồ đau đớn, thời gian tiến hành hai người đều không nghĩ tới phải bật đèn, động tác của đối phương trúc trắc đồng thời cũng không ôn nhu chút nào.

Phía sau truyền đến tiếng hít thở kéo dài trầm ổn, tựa hồ là đã ngủ, cùng nam nhân xa lạ nằm ở trên chiếc giường xa lạ, lúc trên giường lẫn lộn lại tiếp nhận một hồi áp lực trầm mặc. Đêm tháng 6, Hàn Nghệ lại thấy lạnh cả người, anh đã thấy hối hận rồi, MD ông mày sau này tuyệt đối không cùng người xa lạ nào làm nữa.

• • •

Hàn Nghệ là người vẫn ôm ấp tình cảm lãng mạn, như là anh sẽ tưởng tượng ra cảnh người yêu sau trận lẫn lộn vui sướng sẽ ôm anh vào lòng, dỗ ngọt anh, đương nhiên anh chẳng lo tới việc hai nam nhân ở trên giường ôm nhau có thể gặp phải các loại khó khăn trong thực tế hay không.

Dù sao thời khắc Hàn Nghệ mơ màng ấy còn chưa có chút kinh nghiệm nào cả.

Giờ thì Hàn Nghệ đã biết, nếu là người xa lạ, cho dù thời gian làm tình có vui vẻ đến tận nào và tùy sống

đi nữa, nhưng khi đã làm xong cũng vẫn là người xa lạ, lạnh lùng, tràn ngập khoảng cách. Mà cái anh muốn chính là, là ôn tồn triền miên không dứt.

4. Chương 4

Sau khi Hàn Nghệ đi làm, một đêm tình hồngбет kia đã hoàn toàn khiến anh nghĩ mà sợ đồng thời càng thêm cẩn thận với thời gian tối hơn.

Hàn Nghệ biết rất rõ, đây không phải cuộc sống anh muốn. Anh bắt đầu đi lệch khỏi quỹ đạo thông thường để bắt đầu tiếp thu cuộc sống của một đồng chí, tiến bước vào tương lai.

Cho nên Hàn Nghệ không dạo qua cái diễn đàn kia nữa, cái ID kia cũng dần dần bỏ đó, duy chỉ có một vết tích không thể nào xóa được, đó là cái tên “Tiểu Mộc Thành Lâm” đó, là đối tượng lần đầu tiên cùng anh lên giường.

Chẳng qua bây giờ Hàn Nghệ ngay cả y là cái dạng gì anh cũng không có chút ấn tượng nào.

• • •

Sau khi đi làm được tầm ba tháng, Hàn Nghệ có về trường một lần, đó là ngày cuối tuần, câu lạc bộ manga và câu lạc bộ phim hoạt hình làm một lần triển lãm cosplay. Hàn Nghệ biết rằng anh được mời chẳng qua là do quan hệ với hội trưởng đương nhiệm, chính là cậu đàn em của anh.

Triển lãm được tổ chức ở khuôn viên khu trường bên cạnh. Lúc Hàn Nghệ tới, mọi người đã tới tấp nập. Hai năm gần đây, kiểu hoạt động này dần dần được quần chúng chú ý tới và cũng lợi dụng nó để kiếm tiền, Hàn Nghệ thấy buồn ngủi, lúc mình tại vị cũng không náo nhiệt thế này.

Đàn em thân là một trong những nhân vật chủ sự, bận đến rối tinh rối mù, vị kia của cậu cũng nhất mực chăm sóc bên cạnh, người tới tiếp đãi Hàn Nghệ, là phó hội trưởng của câu lạc bộ phim hoạt hình trường học bên cạnh.

• • •

Vị phó hội trưởng này là đàn em cấp 2 dưới một lớp của đàn em Hàn Nghệ, nói đơn giản thì là vị phó hội trưởng này cùng đàn em của Hàn Nghệ là học cùng một trường cấp 2, chẳng qua bây giờ là sinh viên đại học năm 2 của trường bên cạnh trường học cũ của Hàn Nghệ.

Vị phó hội trưởng đó đi tới trước mặt Hàn Nghệ nói, chào anh em là Thiệu Hoa, là đàn em cấp 2 của Khúc hội trưởng (đây là tên của đàn em anh HN á).

Hàn Nghệ ôm đầu xét quan hệ, đại khái thì giờ đã hiểu thế nào là một bà con xa thân thích, thế mới nhiệt tình bắt tay với Thiệu Hoa: “Bạn học Thiệu Hoa, chào cậu chào cậu. Tôi sao lại cảm thấy cậu có chút quen mắt nhỉ, chúng ta đã từng gặp qua chưa.”

• • •

Thế là Hàn Nghệ thấy vẻ mặt lạnh như băng của cái cậu bé lớn kia hơi hơi cười mỉm: “Hàn học trưởng chào anh, ở trong buổi tiệc từ giả đời độc thân của Khúc hội trưởng, chúng ta đã gặp qua rồi.”

Nói xong Thiệu Hoa làm một động tác đưa khăn tay.

Hàn Nghệ vỗ đầu nghĩ, té ra là cậu bạn nhỏ mặt lạnh tâm nóng đưa khăn tay.

Cậu bạn nhỏ khăn tay đưa nước cho Hàn Nghệ, lại mang anh đi tham quan một chút. Hàn Nghệ nhìn bóng lưng người trước mặt đó mà phát ngốc, mình vóc người 1m78 cũng không tính thấp đi, ấy vậy mà cậu bạn nhỏ này không biết ăn cái gì mà lớn lên nhìn qua lại cao hơn mình chừng bảy tám cm thế nhỉ.

• • •

Thiệu Hoa dừng lại hỏi Hàn Nghệ, nhân viên tổ chức hai bên trường học hẳn là sẽ cùng nhau dùng cơm, Hàn học trưởng là muốn cùng đi, hay là em mang anh đi dùng cơm?

Thân thể thiếu niên đứng thẳng băng, khoe mắt đuôi mày đều có một nét cứng rắn, rồi lại cứ khăng khăng mím môi khiến anh có cảm giác chờ mong gì đó.

Hàn Nghệ nhin không được cười híp cả đôi mắt hoa đào, đã lâu chưa được người thăm mền qua, loại ánh mắt chờ mong ao ước này cho dù là ảo giác cũng muốn hưởng thụ một chút.

• • •

Thế là vào bữa cơm đó, Hàn Nghệ theo Thiệu Hoa tách khỏi hàng ngũ đi căn tin ăn. Hai người gọi hai món ăn một món canh, lượng đồ ăn của căn tin ít, đợi Hàn Nghệ ngồi xuống xong Thiệu Hoa lại đi lấy hai món về nữa.

Một bữa cơm cứ diễn ra như thế, Hàn Nghệ đối với sức ăn của Thiệu Hoa rất là kinh diễm. Là đàn ông ấy mà, nên ăn từng ngụm lớn một. Thiệu Hoa đối với ánh mắt vừa thương thức lại nghiền ngẫm của Hàn Nghệ, khuôn mặt vốn bình tĩnh mà giờ có hơi đo đỏ.

• • •

Hàn Nghệ tủm tủm cười nói: “Cậu ăn tốt ghê nha.”

Thiệu Hoa không tranh cãi, hỏi Hàn Nghệ: “Anh đã ăn no chưa.”

Hàn Nghệ là một người đồm dáng, anh tuy thưởng thức đàn ông dũng cảm, nhưng cũng tuyệt đối không cho phép rượu chè ăn uống quá độ phá hoại cơ thể, huống hồ nội dung công việc là liên quan tới thiết kế, sức vận động không có mấy. Cho nên Hàn Nghệ chỉ cười nói: “Tôi ăn no rồi.”

Hàn Nghệ cho rằng Thiệu Hoa đưa mình về bên cạnh đàn em thì sẽ xong việc rồi, trong lòng vẫn có đôi chút không muốn, ai mà ngờ vừa ra khỏi nhà hàng, Thiệu Hoa cứ thế đưa Hàn Nghệ đi hướng ngược lại, Thiệu Hoa nói: “Hàn học trưởng em mang anh đi dạo khuôn viên trường chúng em nhé.”

Hàn Nghệ tự nhiên sẽ không chối từ.

• • •

Mỗi trường học đều có một góc dành cho tình nhân, tràn ngập những câu chuyện truyền miệng lại, cũng sẽ trở thành một điểm phong cảnh lớn để người tới từ bên ngoài vào du ngoạn. Hàn Nghệ nghe Thiệu Hoa dùng giọng nói có phần ghét bỏ nghiêm khắc kể câu chuyện, không khỏi cười ‘phì’ một tiếng.

Thiệu Hoa quay đầu lại, kỳ quái nhìn Hàn Nghệ.

Hàn Nghệ cười giải thích, nói: “Giọng nói này của cậu, không nên kể chuyện tình yêu xa xưa, có lẽ là nên kể về chuyện ma, ừm, có lẽ chuyện về ma cũng không thích hợp, phải là đi bức cung nghi phạm mới đúng.”

• • •

Thiệu Hoa hiếm khi mất tự nhiên: “Hàn học trưởng anh cười nhạo em hở?”

Hàn Nghệ vội vã lắc đầu: “Tôi chỉ là thấy thanh âm của cậu rất oai phong rất quang minh chính đại thôi.”

Thiệu Hoa quay mặt sang bên khác, Hàn Nghệ đặc ý thấy bên tai cậu đỏ ửng.

• • •

Sau đó số lần Hàn Nghệ quay về trường học nhiều lên, nói đúng ra thì, muốn đến trường của Thiệu Hoa mới đúng. Hai trường học cách nhau không xa, bốc cục thì kém rất nhiều, như như trường cũ của Hàn Nghệ thiên về phong trào xanh hóa, khắp nơi là bãi cỏ và rừng cây nhỏ, trường học của bọn Thiệu Hoa thì khá trụi trụi, nhưng hơn về phần sân vận động, sân bóng rổ, sân tennis, sân bóng, khắp chốn đều khí thế ngất trời.

Hàn Nghệ mỗi khi chạy về phía trường học của Thiệu Hoa, cũng hơn phân nửa là đi tham gia trận bóng. Đương nhiên một đám đàn em cũng toàn ở đó.

• • •

Sau khi quen với bạn trai, cậu đàn em quan hệ với Hàn Nghệ có phần như là quan hệ với bên nhà mẹ đẻ, võ vai Hàn Nghệ, nói: “Học trưởng anh không phải ngại công việc vận động ít, sau này tới chỗ này nhé, chúng em trên cơ bản mỗi tuần đều có trận bóng đó.”

Hàn Nghệ nhìn Thiệu Hoa, cười mà không đáp.

Thiệu Hoa theo ánh mắt của Hàn Nghệ, gật đầu.

Hàn Nghệ thật vui vẻ mà nói: “Được, nhưng mà anh tới khẳng định là ăn cơm căn tin với các cậu, cậu bạn nhỏ Thiệu Hoa cậu không sợ bị tôi ăn đến nghèo đi sao?”

Thiệu Hoa lắc đầu, nói nghiêm túc: “Hàn học trưởng cứ có thời gian rảnh thì tới là em vui rồi.”

• • •

Hàn Nghệ cũng không biết sao lại cứ gọi người ấy là “cậu bạn nhỏ”, gọi đến mức quen ả miệng, anh cũng không biết bắt đầu từ lúc nào đã để ý người ấy như vậy.

Hàn Nghệ tầm mắt cao, cả thời kì đại học chỉ có mấy người khiến anh thấy tầm tầm, nhưng cũng chỉ giới hạn thưởng thức về mặt thị giác thôi(a.k.a chỉ được cái mắt), nếu nghiêm túc tán thưởng, yêu thích, hâm mộ từ trong lòng, thì đến nay cũng chỉ có một mình Thiệu Hoa mà thôi.

Hàn Nghệ cảm thấy mối tình đầu bắt đầu có hơi muộn, rồi lại thấy vừa đúng. Anh cảm thấy rất vừa mắt, phát hiện ra rằng mình không thể xếp cậu bạn nhỏ vào bất kì cấp bậc nào hết, chỉ là nhìn sao cũng rất thuận mắt thôi.

5. Chương 5

Lúc tan tầm, Hàn Nghệ về nhà suy nghĩ suốt, suy nghĩ xem rốt cục vì sao mà coi trọng cậu như thế.

Che chung một tán ô dưới trời mưa quả là rất lãng mạn, quan trọng nhất là người ấy nhờ có thân thể cao lớn, khí lực cũng khỏe che ô lệch về phía Hàn Nghệ; nhất là ăn cơm cũng rất vui vẻ hoàn thuận, nhất là cậu còn có thể lấy miếng tỏi đáng ghét từ trong món rau xanh ra, rồi lại sẽ ép mình ăn hành lá mình ghét; lúc cùng nhau chơi bóng đương nhiên cũng rất đáng nghĩ, bởi vì người nọ dựa vào phản ứng nhanh nhẹn bày ra

tư thế che chở; còn có khả năng là lúc người nọ lau mồ hôi hoặc là lúc ngẩng cổ uống nước, hình ảnh hầu kết trượt lên trượt xuống quá gợi cảm, kỳ thực mồ hôi ướt đầm lồng ngực, đem hình dạng cơ thể phác họa ra cũng rất quyến rũ...

• • •

Trong lúc Hàn Nghệ nhớ lại, nghĩ đến việc mình nhìn trúng cậu bạn nhỏ, đây thật là chuyện phi thường đúng lý. Lúc xác định sự thực này, Hàn Nghệ tuy là người mới biết yêu song cũng không phải cậu nhóc mới trải đời, người cũng đi làm rồi, dù cho thời gian làm chưa được mấy, nhưng Hàn Nghệ cũng cẩn thận vạch ra ba bước.

Hàn Nghệ có tài ăn nói, có đầu óc, cho nên không cần thiết phải đi nhờ đến đàn em. Xác định Thiệu Hoa cũng là người đồng đạo, bước đầu tiên đã hoàn thành tốt đẹp, Hàn Nghệ cũng thở dài một hơi.

Bề cong thẳng nam có áp lực về vấn đề đạo đức, bấy giờ mà bảo buông tha thì chắc chắn chẳng cam lòng rồi, Hàn Nghệ chưa bao giờ cảm thấy may mắn như thế.

• • •

Bước thứ hai, Hàn Nghệ bắt đầu tìm hiểu toàn bộ các tin tức riêng tư về Thiệu Hoa, từ sắp xếp chương trình học đến sở thích, sinh nhật, từ tình cảm từng trải đến tình cảm hiện giờ.

Bên đàn em có móc nối he hé cho mình, đến bước này rồi, đàn em cũng đại khái đoán được Hàn Nghệ có chủ ý gì, một bên kính nể đàn anh rằng đàn anh không giống với mình, nhút nhát thằm mền mà tiến lên giành thắng lợi, một bên áp a áp ứng nói cho Hàn Nghệ, Thiệu Hoa hình như là có một đối tượng thằm mền, chí ít là đã từng có.

Hàn Nghệ hỏi cậu: “Cậu làm sao biết?”

Học đệ tiếp tục áp a áp ứng, nói: “Có một lần mọi người đi ra ngoài chơi, chơi trò nói thật, Thiệu Hoa tự nói ra.”

• • •

Hàn Nghệ hơi bị đả kích, tiếp tục hỏi: “Đó là chuyện khi nào rồi?”

Học đệ suy nghĩ một chút, nói: “Là không lâu sau khi cậu ấy gia nhập vào câu lạc bộ phim hoạt hình, đại khái là lúc bắt đầu nghỉ đông năm nay đi. Có điều học trưởng à, em biết bây giờ cậu ấy chắc chắn là độc thân, cho nên học trưởng anh cố gắng lên nhé.”

Bên kia điện thoại có người gọi tên học đệ. Thế là học đệ nhanh chóng đáp vài câu cổ lên với mình rồi cúp

điện thoại.

Quản chặt thật, Hàn Nghệ khinh bỉ, nhưng nhịn không được cảm thấy hơi ao ước. Còn có, in ít phiên muộn.

• • •

Hàn Nghệ đương nhiên bị đả kích không ít, học đệ đã từng thăm mền qua mình, hiện giờ lại cùng người khác ngọt ngọt ngào ngào. Cho nên Hàn Nghệ vẫn rất có tự tin có thể lấy cảm tình của cậu bạn nhỏ. Vấn đề là, phải lấy thế nào đây?

Sắp xếp xong kế hoạch tác chiến, Hàn Nghệ bèn bắt đầu bước thứ ba của anh.

Tặng lễ vật, từ đồ ăn đến cái mặc, đương nhiên Hàn Nghệ không ngốc đến mức dùng tiền tài tấn công, anh một sinh viên vừa mới bắt đầu đi làm thuê thôi, nếu thực sự dùng tiền tài để tấn công, vậy cũng phải là bên bị công mới đúng. Hàn Nghệ có lá bài “tâm ý”.

• • •

Như là chạy nửa thành phố mua cho cậu cái loại bánh ga tô đúng khẩu vị cậu thích ăn, như là vào lúc sinh nhật hần chạy đến KTV đặt ghế lô hai người hát tình ca cho cậu nghe, như là lễ Giáng Sinh tặng khăn quàng cổ cho cậu, là khăn quàng cổ chính thức, Hàn Nghệ không cảm thấy những hành vi này mang hơi thở nữ tính chút nào, học đệ lại nói anh quá hiền lành, Hàn Nghệ mặc kệ những việc này, cứ rập khuôn nên làm thế nào thì làm thế ấy.

Lúc vừa mới bắt đầu cậu bạn nhỏ tựa hồ có phần thụ sủng nhược kinh, sau lại không biết là quen nếp hay sao, vẫn cứ mơ hồ với ý tứ của Hàn Nghệ, bắt đầu nhận tấm lòng mà yên tâm thoải mái. Chẳng qua thời điểm cần dạy bảo cậu bạn nhỏ cũng vô tình lắm, như là cậu bạn nhỏ chẳng thích Hàn Nghệ hùng đông rồi giường đi tới một tiệm bán điểm tâm ở thành Tây xếp hàng mua bánh ga tô, càng thêm không đồng ý Hàn Nghệ trời mưa to ngấm lạnh tìm tới mình.

• • •

Nhất là Hàn Nghệ có một lần bởi vậy mà cảm mạo, cậu bạn nhỏ Thiệu Hoa đã nói: “Sau này có việc anh để em qua đi, anh không nên mặc trời mưa mà tới chỗ em.”

Hàn Nghệ mặc kệ, mình đang theo đuổi con người ta mà, tuy rằng quá gợn gàng dứt khoát thì không tốt lắm, cần làm nên một chút mới đủ tấm lòng, thế nhưng biếng nhác đó là tuyệt đối không được.

Cậu bạn nhỏ tức giận, anh có thân thể cường tráng như em thì em sẽ không quản nữa, anh chỉ cần tới rồi quay lại cũng sẽ không cảm lạnh sinh bệnh thì em sẽ theo anh dãi nắng dầm mưa.

Đây là Hàn Nghệ lần đầu tiên từ miệng cậu bạn nhỏ nghe được, na ná kiểu nói vênh váo khoe khoang. Không khỏi lại đắc ý, nghĩ cậu bạn nhỏ hiểu ý thương mình, thắng lợi quả thực ngay trước mắt rồi.

• • •

Khi Hàn Nghệ tâm tình vô cùng tốt, tốt đến mức thiếu chút thì sút tung khung thành đội ôm giai về, thì giai đã ra tay trước.

Cậu bạn nhỏ gửi tới một mẩu tin nhắn cho Hàn Nghệ: “Hàn học trưởng, cuối tuần này rảnh không, em giới thiệu cho anh quen người em thích nhé?”

‘Oanh’ một tiếng, Hàn Nghệ nghĩ thế giới của mình đã sụp một nửa, nửa kia cũng sát bên bờ vực chết chóc.

• • •

Hàn Nghệ nhiều lúc luôn luôn lạc quan, vấn đề anh vẫn lo lắng là, lúc nào có thể theo đuổi được Thiệu Hoa đây, anh kỳ thực vốn không nghĩ tới, nếu đuổi không kịp thì làm sao đây.

Tự tin quá mức đến tột cùng là tới đâu đây? Hàn Nghệ vùi mặt vào hai đầu gối rầu rĩ tự ngược, không có không khí tiến vào từng đợt nên lồng ngực bị đè nén khó chịu, quả thực là còn đau khổ hơn cả cái tin nhắn vừa mới được gửi tới kia.

Hàn Nghệ nghĩ tình yêu quá dễ dàng, giờ khắc đang bị phán chờ chết này, mới biết được thì ra chấp niệm đối với người kia đã sâu sắc đến thế.

Không biết có ai đó đã từng nói qua, tiếc nuối của đời người chẳng qua chỉ gặp thoáng qua, cầu mà không được, muốn ngừng mà không xong. Hàn Nghệ giờ thì anh đã hiểu.

• • •

Đêm ấy, Hàn Nghệ hết sức thương xuân buồn thu(a.k.a than ngắn thở dài) phân lượng cậu bạn nhỏ ở trong lòng quá nặng nề tựa Thái Sơn. Khi ánh mặt trời buổi sáng chiếu vào phòng ngủ, Hàn Nghệ khôi phục trạng thái lại, chút lạc quan suy yếu lại góc đầu lên.

Ai mà biết được, nói không chừng người cậu bạn nhỏ thích ấy không thích cậu, học đệ không phải nói qua bây giờ chính xác là cậu bạn nhỏ đang độc thân sao. Hàn Nghệ cầu khẩn có hơi ác độc để an ủi bản thân đi làm ngày hôm nay.

Đêm trước cuộc hẹn, Hàn Nghệ sắp xếp lại mấy bộ quần áo tốt nghiệp mình mới mua, kết quả ngày hôm sau trời trở lạnh hơn, Hàn Nghệ phải khoác thêm áo mới ra ngoài.

6. Chương 6

Nơi Thiệu Hoa hẹn đi từ trường học ra cần ngồi 5 bến xe bus mới tới, so ra thì khoảng cách gần hơn là đến phòng trọ của Hàn Nghệ.

Lúc Hàn Nghệ đến, Thiệu Hoa đã ở đó, cậu bé trẻ tuổi ngồi vị trí sát bên cửa sổ, ánh nắng buổi sáng xuyên qua tấm thủy tinh dát lên người, bởi vẻ mặt nghiêm túc mà ngược lại có chút chững chạc trang nghiêm.

Hàn Nghệ soi lên tấm kính thủy tinh của nhà hàng nhỏ, cười thử một cái có thể coi là tạm tạm, sau đó dùng biểu cảm vui sướng như miệng hùm gan sứa vênh vênh đi về phía cậu bạn nhỏ ngồi một mình.

Hàn Nghệ điềm nhiên như không có gì mà nhìn quanh một vòng, sau đó ngồi xuống đối diện với Thiệu Hoa. Tiếp tục tác phong thoải mái, hỏi: “Cậu bạn nhỏ sao lại có một mình cậu?”

• • •

Thiệu Hoa rót cho anh một ly trà, sau đó từ trong ba lô bên cạnh rút ra một phong thư, nhìn xa thì trông như một xấp rất dày, trong ánh mắt hiếu kỳ lại bất an của Hàn Nghệ, Thiệu Hoa đem phong thư đưa cho Hàn Nghệ, động tác kia quả thực không thể nói là “đưa”.

Thiệu Hoa là dùng hai tay nâng hai cạnh phong thư, vẻ mặt gần như là thành kính, giống như nghi thức trao nhận, giao vào tay Hàn Nghệ. (y như kiểu đưa thư tình ý nhỉ)

Hàn Nghệ ngay cả ngụm trà nóng còn chưa có uống vào, đôi môi vào mùa đông khô hanh có chút nứt nẻ, Hàn Nghệ liếm môi trên một chút, sau đó đồng dạng dùng hai tay tiếp nhận cái phong thư kia, sau đó nghe cậu bạn nhỏ đối diện anh rất trấn định rất trịnh trọng mà nói: (dừng hình, cho ta cười đã =)) cứ nghĩ tới cảnh công đưa hai tay, thụ nhận hai tay là ko nhịn dc nữa)

“Đây là người em thích.”

• • •

Hàn Nghệ nhin không được tay run rẩy.

Hàn Nghệ vừa chua xót khó chịu, vừa mở mở phong thư ra, ảnh chụp cứ thế mà trượt ra ngoài.

Hàn Nghệ rất cực tin, trên đời không phải chỉ có cậu đàn em ngốc nghếch như vậy, có một loại người, có thể đem tình cảm thâm mến giấu kín không kể hở, dù cho bản thân người bị thâm mến kia, cũng không cảm kích chút nào.

Năm sáu mươi tám ảnh chụp, Hàn Nghệ nghĩ không có gì có thể so với cái này, có thể ghi lại toàn bộ cuộc sống đại học của mình. Từ hoạt động đoàn thể đến sinh nhật liên hoan, đến chụp ảnh cá nhân của mình.

Hàn Nghệ oa oa hỏi: “Cậu từ đâu có?”

• • •

Cậu bạn nhỏ giống như cũng có chút khấn trương, đem cốc nước ôm bằng hai tay, sau đó trả lời: “Lúc em qua trường anh, ở đó, có mấy tấm, tiếp đó, có mấy tấm là của báo trường, sau lại có mấy tấm, có khi là từ trong ổ cứng của Khúc học trưởng gom lại được, có mấy tấm... là ảnh chụp trộm.”

Cậu bạn nhỏ nói xong lời cuối thì rõ ràng có chút xấu hổ, thanh âm thấp xuống.

Từ tuyệt vọng tới thiên đường cũng không có gì sung sướng hơn cái này, Hàn Nghệ không tự giác mà nở nụ cười, mắng một câu ngu ngốc.

Cô bé phục vụ đi tới hỏi: “Hai vị gọi cơm chứ?”

Hàn Nghệ cầm qua thực đơn lên, chỉ lung tung mấy món rồi đuổi người phục vụ đi, hai người lại quay lại trong bầu không khí vắng vẻ quỷ dị. Một bên là quá mức vui vẻ, một bên là quá mức thấp thỏm.

• • •

Ngón trỏ Hàn Nghệ phủ lên ảnh chụp trên mặt bàn bất mãn: “Nè, anh một chút cũng không ăn ảnh, ảnh cậu chụp chẳng có tấm nào đẹp cả.”

Đây đúng là nguyên nhân chủ yếu Hàn Nghệ không hay chụp ảnh, đường đường một người đàn ông phong lưu lả lơi lên ảnh chụp thì âm trầm nặng nề, đây là một điểm tiếc nuối vô cùng của Hàn Nghệ, giờ thì căn bản không quan trọng.

Cậu bạn nhỏ có hơi ngượng ngùng, giải thích nói kỳ thực rất tốt a, một bên nhớ tới cái gì, xoay người lấy túi tiền ra, mở rồi đưa tới trước mặt Hàn Nghệ nói, tấm này chụp rất tốt.

• • •

Một tấm ảnh nho nhỏ, đó là Hàn Nghệ bốn năm trước mới vào đại học, tấm hình đó chụp rất thanh thuần, cùng với Hàn Nghệ bây giờ có khác biệt rõ ràng, nhưng hình dáng cơ hồ không có thay đổi gì lớn. Không có thay đổi gì lớn lao trong cuộc sống, nhưng năm tháng lại ngầm biến đổi khí chất một con người.

Hàn Nghệ cười hì hì hỏi cậu: “Cậu bạn nhỏ, tấm ảnh này chụp từ đâu tới?”

Cậu bạn nhỏ mắc cỡ rồi, nói: “Từ trên thẻ thư viện của anh lên chụp ra.” Một bên sờ sờ đầu.

Hàn Nghệ đối với thẻ thư viện của mình không có ấn tượng, lúc tốt nghiệp gạch bỏ hết số nợ, trả hết nợ sách vở thì không còn để ý qua cái thẻ thư viện kia, không biết thế nào mà tới tay Thiệu Hoa.

• • •

Thiệu Hoa chủ động thẳng thắn: “Lúc anh tốt nghiệp Khúc học trưởng giúp anh thanh lý ký túc xá tìm được, quên đưa cho anh, bị em thuận tay lấy tới.” Nói xong Thiệu Hoa tựa hồ có chút tiếc nuối, lăm bằm nói, anh thu dọn lúc ấy em cũng không biết, vốn đang có thể giúp anh dọn một chút đồ gì gì đó.

Hàn Nghệ đưa tay qua nhẹ nhàng đè lại tay phải nắm chặt ví tiền của cậu bạn nhỏ: “Cậu thăm mền anh đã lâu như vậy ư?”

Thiệu Hoa lúc này là chính thức mà đỏ mặt, từ khi Khúc học trưởng say rượu thì hô ra cái tên kia đã đối với chủ nhân cái tên ấy thật là hiếm kỳ, đến khi lần lượt vô ý quan sát, cùng với dần dần không tự chủ được tìm tòi nghiên cứu khát vọng, Thiệu Hoa đi cũng không trốn lọt.

Trước cả Hàn Nghệ, Thiệu Hoa còn không xác định được mình có đúng là loại người này hay không, không lâu sau khi hắn vì xác nhận tính hướng của bản thân mà đăng kí diễn đàn cũng cùng Khúc học trưởng nhận thân, Hàn Nghệ xuất hiện, khiến hắn không cần tiếp tục tìm kiếm xác nhận nữa.

• • •

Bởi vì Khúc học trưởng thăm mền Hàn Nghệ, Thiệu Hoa phải thu tâm tư của mình về, không ngừng làm yếu đi cảm giác tồn tại của mình trong tập thể, trong trường hợp có Hàn Nghệ xuất hiện thì tận lực trở thành người qua đường A, tận tâm sắm vai đàn em của đàn em, cứ thế bám đuôi nhờ quan hệ họ hàng xa.

Bởi vì tự giác khoảng cách giữa mình và Hàn Nghệ, Thiệu Hoa không ầm ỨC mấy, hướng hồ cậu còn đang đau đón và tận lực theo đuổi, sao có thời gian để ý tới chứ.

Thẳng đến khi Khúc học trưởng bắt đầu chịu không nổi thể tiến công kịch liệt mà cùng với bạn trai hiện tại cùng một chỗ, Thiệu Hoa rốt cục nghĩ giải đi cái gông xiềng trong lòng mình, trên cuộc gặp từ già độc thân của Khúc học trưởng, Thiệu Hoa lần đầu tiên khẳng định mình, đứng thẳng ở phía sau Hàn Nghệ: “Anh có cần khăn tay không?”

• • •

Đương nhiên Hàn Nghệ sẽ không biết, chàng trai ở phía sau anh là khổng chế hai tay như thế nào mới không vươn r dều anh, là khổng chế thế nào để không run rẩy khi nói chuyện.

Một lần đó Hàn Nghệ nôn đến mức hình tượng toàn bộ không còn, Thiệu Hoa lại ngẫm nghĩ, Hàn Nghệ ở trong trường quá mức nổi trội, nhưng cũng không phải quá mức xa vời đến thế.

Đồng thời Thiệu Hoa cũng hình thành ảo giác Hàn Nghệ tử lượng chưa chắc tốt lắm, dẫn đến từ nay về sau Hàn Nghệ rất nhiều lần thành công giả say để trốn cậu bạn nhỏ nghiêm túc dạy bảo.

Kỳ thực đêm đó, Hàn Nghệ chỉ là uống quá nhiều loại rượu một lúc mà thôi.

7. Chương 7

Ở trước mặt Hàn Nghệ, Thiệu Hoa đương nhiên không nói gì quá nhiều, chỉ là nhạt nhẽo chút ít trọng điểm, Hàn Nghệ cũng không theo tới cùng, kỳ thực biết cậu bạn nhỏ thâm mền mình lâu như vậy đã đủ khiến anh hài lòng muốn rút gào lên.

Bên này Hàn Nghệ là cảm thấy mỹ mãn, nghe xong một hồi lịch sử thâm mền của ý trung nhân, lại tựa hồ quên mất trả lời đối phương. Lúc này đồ ăn vừa vặn bùng lên, Hàn Nghệ lấy chiếc đũa gấp đông gấp tây ăn, cậu bạn nhỏ thì sốt ruột, tay mắt lạnh lẽo mà ngăn chiếc đũa của Hàn Nghệ.

• • •

Hàn Nghệ ngẩng đầu lên lộ ra một vẻ mặt đáng thương không gì sánh được với cậu bạn nhỏ, vô tội thương cảm và ai oán nói: “Thế nào, mới thành bạn trai của anh đã không cho anh ăn cơm rồi sao?”

Sức mạnh dưới tay cậu bạn nhỏ lập tức buông lỏng, vội nói: “Mau ăn nhanh đi.”

Hàn Nghệ tiếp tục ra sức đáng thương, anh còn tưởng rằng mình nhanh như vậy đã thành người cũ chứ, người cũ không ai yêu a ~ ai ...

Cậu bạn nhỏ trầm mặc đem đồ ăn Hàn Nghệ thích đập thành đồng vào trong bát của anh, đàn anh, rõ ràng là anh còn không cho em một nhát cho nó thoải mái mà chỉ cố ăn thôi.

• • •

Ngày đó ăn cơm Thiệu Hoa bèn cùng Hàn Nghệ đến chỗ của Hàn Nghệ. Thiệu Hoa cũng không phải lần đầu tiên đi, quen thuộc đứng trên thang gác chờ Hàn Nghệ mở cửa.

Hàn Nghệ móc a móc, móc mãi trong túi tiền mới móc ra cái chìa khóa lạnh băng, một bên cắn giận nói: “Lần sau để cậu mở cửa.”

Thiệu Hoa cầm qua cái chìa khóa trong tay Hàn Nghệ mở cửa ra, nói: “Lát nữa em ra ngoài đánh một chiếc nữa làm thành đôi.”

Hàn Nghệ tự xưng là một người đàn ông có tình cảm, trong phòng nhỏ thu dọn ngay ngắn gọn gàng, còn có chút cảm giác quan niệm nghệ thuật như vậy, vào phòng cởi áo khoác, Hàn Nghệ đã bị cậu bạn nhỏ ôm vào lòng rồi.

• • •

Thiệu Hoa thử thăm dò cọ cọ vào phần cổ Hàn Nghệ rồi cứ thế mà tiến tới phần da trên trán, sau đó thử hôn xem sao, thỉnh thoảng còn liếm một cái, một bộ muốn hôn lại không dám hôn. Hàn Nghệ bị thế có chút ngửa ngửa, cười ha hả nói: “Cậu bạn nhỏ à, có phải cậu không có kinh nghiệm không?”

Thiệu Hoa rất nghiêm túc mà hỏi ngược lại: “Lẽ nào anh có?”

Kinh nghiệm hôn môi thì không có, Hàn Nghệ có chút chột dạ, nhớ tới một đêm hoang đường lúc sắp tới tốt nghiệp ngày ấy.

Thiệu Hoa cũng rất chấp nhất, ôm lấy Hàn Nghệ tiếp tục hỏi anh.

Hàn Nghệ không thể làm gì khác hơn là có lệ nói không có không có a, sau đó ôm đầu Thiệu Hoa hôn lấy, cũng là một kiểu, hai người trái lại đùa rất là có hứng thú.

• • •

Buổi tối Thiệu Hoa không chịu đi, Hàn Nghệ cũng không muốn cậu đi, nghĩ tới ngày mai là ngày cuối tuần, lưu lại người ấy hẳn là cũng không sao đi.

Hai người chen chúc trên chiếc giường nho nhỏ, Hàn Nghệ cho rằng Thiệu Hoa sẽ muốn làm, kỳ thực mình cũng có chút rục rịch, dù sao cũng là người mình theo đuổi lâu như vậy, tuy rằng quá trình và kết quả đều có chút bất ngờ.

Trong bóng đêm, Thiệu Hoa chậm rãi đưa tay vói vào trong quần áo Hàn Nghệ, vuốt ve làn da trơn tuột rầu rĩ mà nói: “Em ghen tị.”

Hàn Nghệ không rõ gì cả, mình đã cùng cậu nằm trên một cái giường mặc cậu muốn gì thì cứ làm rồi, cậu còn có ghen tị cái gì đây a.

Thiệu Hoa áp đến trên người Hàn Nghệ, chống hai tay nhìn người dưới thân vẻ mặt khó hiểu, cuối cùng thất bại mà giải thích: “Anh trước đây, anh trước đây... Anh trước đây đi tìm người khác.”

• • •

Hàn Nghệ vòng vo suy nghĩ, đem tính chất khả năng của trạm nội tín* tập trung vào lần đó, lẽ nào... Cậu bạn nhỏ cũng nhận được một bức thư mời sao?

*trạm nội tín: gần giống hòm thư, nhưng là thư điện tử, có công năng là mở ra đối với hội viên đăng kí trang web, đại khái là vậy, ý ở đây là TH cũng là thành viên diễn đàn, cũng nhận được một bức, mở trạm nội tín ra và biết có một ID mời HN một đêm ấy.

Nếu như cậu bạn nhỏ thâm mền mình lâu như vậy, ắt hẳn là biết ID diễn đàn của mình. Hàn Nghệ có phần bất an, tuy rằng nói là chuyện đã qua rồi, nhưng mà giọng điệu của Thiệu Hoa rõ ràng là rất chú ý, mình có phải cùng cậu ấy bảo đảm không đây, mình sau này tuyệt sẽ không làm loạn a.

Hàn Nghệ cũng không nghĩ hai người mới cùng một chỗ thì đã có khó chịu, vì vậy giống như lấy lòng hỏi: “Là chuyện diễn đàn kia sao?”

Thiệu Hoa không lên tiếng, nhưng mà lực ôm ấp thêm rõ ràng chính là ý tứ khẳng định.

Hàn Nghệ cũng rất phiền, lúc đó mình đúng là bị hổng óc rồi, vì vậy trấn an thử hỏi cậu bạn nhỏ, ID của cậu là cái nào vậy, ha hả, anh hình như không rõ lắm a ha hả.

• • •

Thiệu Hoa bắt đầu lột quần áo Hàn Nghệ, Hàn Nghệ nhìn cậu nhiệt tình như lửa, tuy rằng động tác trúc trắc một chút, nhưng nhìn ra được rất chăm chú, còn có chút thành kính, mình cũng không khỏi thấy cảm động.

Thiệu Hoa nhìn chằm chằm vào thân thể anh, chấn động mãnh liệt tiến đến trước mặt Hàn Nghệ, Thiệu Hoa nói, ID của em là Tiểu Mộc Thành Lâm.

Hàn Nghệ ở trong một động tác cùng những lời này thét chói tai: “Cậu đại gia! Cậu hồi đó đem tôi làm đau như vậy, còn bày ra tư thái lãnh đạm thờ ơ như vậy chứ!”

• • •

Hàn Nghệ cũng là không có lập trường gì để giận cả, lúc đó là chuyện cậu tình tôi nguyện, bắt quá chung quy thấy oan ức, người này lúc đó rõ ràng biết là mình, vậy mà ‘làm’ đến là thô lỗ.

Hàn Nghệ hiện tại ngẫm lại thấy cũng đúng, thân hình cùng đường viền trong bóng tối kia cùng với cậu bạn nhỏ thật đúng là giống nhau. Chỉ có điều sau khi việc xảy ra thì mình có chút tận lực muốn quên đi ký ức một đêm ấy, hơn nữa đích xác không có chủ ý với hình dáng tương mạo đối phương, và sau mấy tháng

thì lúc nhìn thấy cậu bạn nhỏ, không có liên tưởng tới một tầng cũng coi như trong lễ phải này.

Thiệu Hoa từ phía sau ôm thắt lưng Hàn Nghệ, cọ gáy Hàn Nghệ nói: “Vậy bây giờ em sẽ nhịn xuống ôn nhu một chút, anh như vậy, cần có chút giáo huấn.”

Hàn Nghệ nghe thì đã hiểu, thì ra cậu bạn nhỏ là đang “tự thử nghiệm” khuyến cáo mình không nên ở bên ngoài vắng bầy.

• • •

Kỳ thực biết người nọ chính là cậu bạn nhỏ của mình, Hàn Nghệ cũng trầm tĩnh lại, Hàn Nghệ là người theo chủ nghĩa ưu nhĩ đồng thời cũng là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ nửa mùa, nghĩ cái buổi tối xung động kia không tốt đẹp quả thực là một vết nhơ của cuộc đời, nhưng bây giờ lại khác rồi, cậu bạn nhỏ sau này nỗ lực chút thì lấp đầy thôi.

Lúc này Hàn Nghệ mới chú ý tới tư thế của hai người, đang là tư thế mình đã từng mong chờ qua, Hàn Nghệ vận vẹo người một cái, nói với vẻ bất mãn, ôm như vậy không thoải mái lắm, cánh tay của cậu sẽ đập vào tôi. Nói xong Hàn Nghệ từ trong lòng Thiệu Hoa trượt ra ngoài, một vài giây sau, lại trượt trở về.

Thiệu Hoa tốt tính mà mặc anh lăn qua lăn lại, ôm ấp hai bên, tổng sẽ thành quen thôi.

• • •

Năm ấy, Hàn Nghệ vẫn là sinh viên đại học mới tốt nghiệp ra xã hội, tuổi tác chẳng qua mới có hai mươi hai, mà Thiệu Hoa, mới mười chín tuổi.

Hàn Nghệ không nghĩ tới mình chọn trúng cái người này vậy mà tự thấy hợp phách lạ, tỷ như cậu sẽ hiểu mà lại dung túng mình có đôi khi tiếp cận cái gọi là tình thú khi không có việc gì làm, như là cậu sẽ chú ý tới hình tượng bên ngoài của người yêu đồng thời dùng hết ôn nhu.

Như bản thân Thiệu Hoa cũng không nghĩ tới, cậu lại yêu phải người này, sẽ vào nhiều năm sau, khi cậu đã lớn tuổi mỉm cười mà hướng về cậu hô cậu bạn nhỏ, sẽ ở vào cái thời điểm cậu ba mươi tuổi cùng với vài chục năm sau vẫn cười cong đôi mắt hoa đào mê hoặc cậu vạn kiếp bất phục.

(> ^ ^ <)

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-han>